

Armastus jõuluringiks

Ta soovib jõuludeks
vaid kolme väikest sõna...

Cally Taylor

Cally Taylor
Home for Christmas
2011

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

Kõik selle raamatu tegelased on välja mõeldud
ja igasugune sarnasus elus või surnud tegelike inimestega on
kokkusattumus.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Irma Aren
Korrektor Inna Viires

Copyright © Cally Taylor 2011
© 2016 Tõlge eesti keelde ja eesti versiooni kirjastaja ERSEN
All rights reserved.

M11315316
ISBN 978-9949-25-966-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Minu vennale ja õele,
David ja Rebecca Taylorile

Esimene peatükk

Beth

Püüdsin sättida novembri filmide brošüüre letile korralikult hunnikutesse, aga tundsin läbi tühja kinofuajee endal tema, maailma kõige ilusama mehe silmi. Tema rahulik pilk kohtus minu omaga ja ma pöörasin kiiruga pea ära, põsed piinlikkusest õhetamas. Ta teadis, millele ma mõtlen. Ma tajusin seda.

Tee seda, Beth, ärgitas mu aju parem poolkera, kui ma laua taha istusin ja arvuti tööle lülitasin. Mine räägi temaga. Ütle, mida sa ütleva pead. See aitab.

Mitte mingil juhul! vaidles vasak poolkera. See on tobe. Mis siis, kui keegi astub sisse ja sind näeb?

Kedagi ei tule. Kell on pool üksteist hommikul ja esimene film algab kell üksteist. Mine räägi temaga!

Parem poolkera pobises midagi sarnast nagu *HALE!*, aga ma eirasin seda, tõusin ja läksin läbi fuajee, kuni seisin klaasist välisukse juures seisva pika, tumedapäise, seksika mehe lähedal.

„Ma pean midagi ütleva,“ alustasin ma tema pingsat pilku vältides ja vaipa vaadates. Kunagi oli see olnud paks ja tume-punane. Nüüd oli see kulunud ja tuhmunud nagu kõik muugi Pictureboxi kinos, kus ma töötasin.

„Asi on selles, et ma armastan sind sellest hetkest alates, kui sind esimest korda nägin,“ jätkasin ma närviliselt.

Vaikisin. Kena mees ei öelnud midagi.

Aa-ah! Polnud ka ime. *Ma armastan sind sellest hetkest alates, kui sind esimest korda nägin* – kui armastusavaldused võidaksid auhindu, saaksin juustust Oscari.

„Vabandust,“ ütlesin ma ikka vaipa vahtides. „See oli liiga imal. Tahtsin öelda, et... olen mitu kuud püüdnud öelda... seda, et... ma olen vist sinusse armunud.“

Kena mees vaikis ja mu kõhus keeras ägedasti.

„Oli see tõesti nii hull?“ Ma vaatasin maailma kõige sooje-
maid pruune silmi ja pühkisin ämblikuvõrgu mehe põselt – olin *halloween*’i kaunistustega veidi üle pingutanud. „Kui sa oleksid Aiden, laseksid jalga, eks? Kui sa tegelikult joosta saaksid.“

Papist George Clooney minu ees ei vastanud.

„Jumal küll.“ Ma vangutasin pead ja läksin tagasi leti juurde. „Ma hakkan peast segi minema. Milline loll harjutab armastuse-
avaldamist papist mehele?“

Vajusin toolile ja põrnitsesin löödult arvutiekraani. Olime kümme kuud koos olnud ja Aiden polnud ikka öelnud, et armastab mind. Ka mina polnud seda öelnud, aga arvestades Joshi reaktsiooni tol õhtul, kui ma talle armastust avaldasin, olin ma paratamatult veidi pelglik.

Vaatasin uuesti George Clooneyt. Ta silmitses mind endiselt üle fuajee. Tema silmad sätendasid lõbusalt.

„Jajah, muiga aga. Sulle on ilmselt miljonid inimesed öelnud, et armastavad sind, aga mina...“

Toetasin pea kätele ja ohkasin. Ma ei suutnud seda välja öelda. Kahekümne nelja aastane ja mitte keegi polnud mulle veel öelnud, et armastab mind. Mulle oli öeldud muid asju – „Sa meeldid mulle väga“, „Ma hoolin sinust“ ja „Sa oled mulle väga

tähtis“ –, aga mitte ükski mees polnud öelnud mulle neid kolme väikest sõna. Inimesed terves maailmas armuvad ja jagavad oma tundeid. Mis minul viga on? Miks tähendas dringile kutsumine lõppkokkuvõttes seda, et mind jäetakse mingil hetkel maha? Kas mind on tõesti nii võimatu armastada? See oli peaaegu hullem kui olla kahekümne nelja aastane neitsi, aga seda ma õnneks ei olnud.

Kaotasin süütuse kooli südametemurdjale Liam Wilkinsonile tema seitsmeteistkümnendal sünnipäeval mantlihunnikus. Hõljusin terve nädalavahetuse nagu pilvedel, suutmata seda õieti uskuda, ja tulin mürtsuga maa peale tagasi esmaspäeval, kui kooli tagasi läksin.

„Tere, Liam,“ ütlesin ma hingetuna, kui olin kogunud julgust, et temaga koridoris rääkida. „Tahtsin sulle öelda, et mul oli su sünnipäeval imetore olla.“

„Lahe.“ Ta puudutas oma turris juukseid ja tema pilk libises üle mu pea koridori teises otsas itsitavatele tüdrukutele. „Tore, et sulle meeldis, Beth. Ma olin nii purjus, et ei mäleta midagi.“

Kaks nädalat hiljem avaldas ta armastust Jessica Merriotile, kirjutades grafitiga tema nime kooli füüsikahoone seinale. Ta kõrvaldati kaheks nädalat koolist, aga ta väitis, et asi oli seda väärt.

Kõik mehed, kellega ma käinud olen, olid enne armunud olnud. Teadsin seda, sest nende silmad klaasistusid esimese armastuse või endise tüdruksõbra mainimisel. Minusse nad siiski ei armunud. Mitte ükski neist. Mul polnud aimugi, miks. Ma pole psühhopaat, ma pole nõudlik, ma pole rumal, julm ega isekas. Olen mina, Beth Prince, kena, lõbus ja armas tüdruk, kes sellegipoolest maha jäeti. Mida ma valesti tegin? Kas mul puudus armastuseks vajalik geen?

„Mida ma peaksin tegema, George?“ ütlesin ma valjusti. „Kas peaksin talle ütlema?“

Ma pidin Aidenile ütlema, mida tunnen – mitte seda, et keegi pole mind kunagi armastanud, kuna siis ta taipaks, et ma olen täielik luuser, vaid et ma armastan teda. Nojah, mu endine peika Josh oli silmanähtavalt kahvatanud, kui ütlesin, et armastan teda, aga see ei tähenda ju, et Aiden sama teeb. Võib-olla ta kartis. Võib-olla oli tema endine pruut Magenta talle nii haiget teinud, et ta ei suutnud seda enam öelda. Võib-olla ootas ta, et ma ütleksin seda esimesena. Võib-olla, võib-olla, võib-olla...

Aiden Dowles oli minu senistest peikadest erinev. Ta oli hirmutavalt moekas, aga ka võluv, täiskasvanulik, palju reisinud ja võimatult tark. Ta võis tundide kaupa rääkida ja mina istusin ja vahtisin, suu ammul, kui ta rääkis sellest, kuidas ta töötas Nepalis orbudekodus või tegi Uus-Meremaal *benji*-hüpet. Ma polnud varem kedagi sellist kohanud. Ta oli nagu Ralph Fiennesi määrulikangelase versioon.

Viimase kuu jooksul oli tung oma tundeid talle avaldada muutunud talumatuks. Iga kord temaga kohtudes kerkis see tung minu rinnust kurku oodates, et saaks üle huulte pääseda. („Meenutab natuke iiveldustunnet pärast eelmise õhtu joomingut,“ nagu mu korterikaaslane Lizzie oli kenasti kirjeldanud.) Ma ei saanud seda enam edasi lükata. Ma *pidin* seda tegema.

Olin kõik täiuslikult kavandanud. Aiden oli kutsunud mind ühe sõbra *halloween*'i peole ja ma otsisin kaua internetist õiget kostüümi. Kõik tema sõbrad olid ülimalt moekad ja kõhnad, kelle seljas isegi kartulikott tundus kallis ja stiilne, ning ma teadsin, et nad riietuvad peoks tõenäoliselt seksikate Morticia Addamsi kloonideks, kandes liibuvaid musti kleite, või siis surnud pruutideks, kes on osavalt verd näole määrinud, nii et see nende meiki ei rikuks...